

λὴν τῆς Δόρας Ἰστριάδος πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνομένην, ἐν ἣ ἡ μουσοτραφῆς Δακίς μετὰ πλείστων ὕσων ἐπαίνων ἐλάλει περὶ τῶν ποιημάτων τοῦ Ζαλοκώστα. Ἀνετινάχθη ὁ ποιητὴς ἀκούσας ταῦτα ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ καὶ ἐζήτησε ἢ ἀναγνώσῃ ὁ ἴδιος τὴν ἐπιστολὴν, ὅπερ καὶ ἐγένετο ἄφ' οὗ μετὰ πολλοῦ κόπου κατάρθωσαν νὰ καθίσωσιν αὐτὸν ἐπὶ εὐρείας καθέδρας.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης τὸ πᾶν πλέον εἶχε τελειώσει, τὸ πᾶν εἶχε σβεσθῆ διὰ τὸν Ζαλοκώστα. Ἐγνώριζε πλέον ὅτι περιπαιγμὸς εἶνε αἱ περὶ προβιασμοῦ ὑποσχέσεις, καὶ ἄφ' οὗ ὁ παλμὸς οὗτος τῆς καρδίας αὐτοῦ ὁ ὕστατος ἐσίγησεν, ἔστρεψεν ὁ ποιητὴς ἀλλόφρον τὸ βλέμμα, καὶ ὅτε ὁ βαρύνχος κώδων τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου ἐσήμεινε τὴν ἔκτην μετὰ μεσημβρίαν ὥραν ὁ μονότονος αὐτοῦ ἦχος συνεβάδιζε μετὰ τῶν πτερυγισμάτων ψυχῆς τινος ψυχορραγούσης.

Ἐδυσεν ὁ ἥλιος τῆς 3 Σεπτεμβρίου καὶ ἠκούετο ὁ κρότος τῶν ὄλων σημαίνοντων τῆς ἡμέρας τὸ ἐπιφανές. Ἄλλ' οἱ κρότοι ἐκείνοι ἐθρήνουν ἓνα νεκρὸν στρατιώτην, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἡλίου τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχε δύοσι καὶ εἰς ποιητῆς.

Ὁ Γεώργιος Ζαλοκώστας εἶχεν ἀποθάνει.

Ἦτο νεκρὸν τὸ τέκνον τῆς Ἡπείρου τὸ φιλόπατρι. Δὲν ἔσφιγγε πλέον εἰς τὸν ἄλκιμον βραχίονα αὐτοῦ τὸ καρυσφύλλι ὁ ἀγωνιστῆς τοῦ 1821, οὐδ' ἔβρεχον πλέον δάκρυα τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ δυστήνου πατρὸς, οὐδ' ἔψαλλον τὰ μελίρρυτα τοῦ ποιητοῦ χεῖλη.

Εἰς τὴν μορφὴν ἐνὸς νεκροῦ κατέπεσαν τρεῖς κρήνοι.

Ἀπαρήγορος ἦτο ἡ χήρα τοῦ ποιητοῦ καὶ χήρα τῆς χαρᾶς ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς, ἐκλαίον ταύτην μιμούμενα χωρὶς καὶ νὰ ἐνωῶσιν ὅ τι ἀπώλεσαν τὰ δύο νήπια τέκνα, ἐθρήνουν οἱ φίλοι, περίλυπος ἦτο ἡ πόλις σύμπασα ὅτε διεδόθη ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὸ λυπηρὸν ἄκουσμα ἀπέθανεν ὁ Ζαλοκώστας.

Εἰς μίαν τῶν γωνιῶν τοῦ κοιμητηρίου τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τὴν σκιὰν πενθηρῶν κυπαρίσσων κεῖται τάφος ἐκ μαρμάρου ἀπλοῦς καὶ ἀπέριττος.

Εἶνε ὁ τάφος τοῦ Γεωργίου Ζαλοκώστα.

Ἐκεῖ κοιμᾶται ὁ στρατιώτης πλησίον τῶν συναγωνιστῶν μεθ' ὧν συνεπολέμησε καὶ τῶν ὁποίων ἔψαλε τοὺς ἄθλους. Ἐκεῖ ἀναπαύεται ὁ ποιητὴς μέσῳ τῆς κοινωνίας ἣν ἀγάπησε καὶ παρ' ἧς ἠγάπηθη. Ἐκεῖ θάλλει νεκρὰ εἰς τὰς νεκρὰς αὐτοῦ ἀγκάλας ὁ πατὴρ τέσσαρα φίλτατα τέκνα.

Ἐπὶ τοῦ τάφου τούτου ἡ γλυφὶς τοῦ λιθοξόου ἐχάραιζε περιπαθὲς ἐπιτύμβιον ὑπὸ φίλης χειρὸς, τῆς τοῦ ποιητοῦ Γεωργίου Παράσχου, γεγραμμένον. Σύντομον εἶνε τὸ ἐλεγείον τοῦτο, ἀλλ' ἐν τοῖς ὀλίγοις αὐτοῦ στίχοις ἀνακεφαλαιοῦται σύμπας τοῦ ποιητοῦ ὁ βίος.

Θανάτου μοσχολίθανον εἰς τὴν ζωὴν ὠσφράνθη
καὶ βρέφος ὑπὸ κλαυθμηρᾶν ἰτέαν ἐγεννήθη·
τὸν κόσμον εἶδε κ' ἐκλαυσεν, ἠγάπησεν, ἠσθάνθη,
πλὴν ἐκουράσθη καὶ πεσὼν ἐδῶ ἀπεκοιμήθη.
Τῆς δυστυχίας εὐσεβῶς τὸν ὕπνον χαιρετᾶτε,
ὁ μάρτυς ἀναπαύεται, ἡ συμφορὰ κοιμᾶται.